

INGEZONDEN

DE TANDHEELKUNDIGE CHIRURGIE

Met belangstelling heb ik het opstel van collega E l i a s, „De tandheelkundige chirurgie” gelezen in het laatste (jubileum-)nummer van het Tijdschrift voor Tandheelkunde.

Uiteraard moet ik alle waardering hebben voor zijn lofwaardige poging in dit korte bestek een schildering te geven van de ontwikkeling van ons, ook mij zeer aan het hart liggend specialisme en daarbij recht te doen wedervaren aan diegenen, die tot deze ontwikkeling in ons land zo veel hebben bijgedragen.

Wanneer echter schrijvers beschouwingen zich meer gaan richten op de huidige toestanden, lijkt mij dat hier toch een opmerking niet achterwege mag blijven.

Waar het immers vanzelfsprekend is dat bepaalde personen *in verband met hun verdiensten* met name genoemd worden, is het daarentegen niet gelukkig te noemen wanneer een blote opsomming van namen gegeven wordt als b.v. van „vakgenoten in den lande die de chirurgie bedrijven” (laatste alinea pag. 469) zonder dat hier dus het gewagmaken van een persoonlijke bijzonderheid het noemen dezer namen motiveert.

Vakgenoten van de jongere garde, die, wat opleiding, erkenning door onze grote organisaties, praktijkuitoefening resp. praktijkvoering betreft niet ten achter staan, echter uiteraard nog jonge praktijken bezitten, ondervinden door de onvolledigheid ener dergelijke opsomming een, door E l i a s zeker niet bedoelde tenachterstelling in de uitbreiding hunner relaties met verwijzende tandartsen, die ook door een zinsnede als „ik meen niet velen te passeren” zeker niet goed gemaakt wordt.

Daar ik van schrijvers goede bedoelingen alleszins overtuigd ben, hoop ik dat hij mij deze critiek op de redactie van een deel van zijn opstel niet euvel duidt en niet wil zien als uitsluitend pro domo bedoeld.

Dr. J. L e e u w e n b u r g h, mondarts
Amsterdam